

国家级教学成果二等奖系列教材

亚非语言文学国家级特色专业建设点系列教材

မြန်မာစာပေလက်ရွေးစင်

缅甸现当代文学作品选读

尹湘玲◎编著

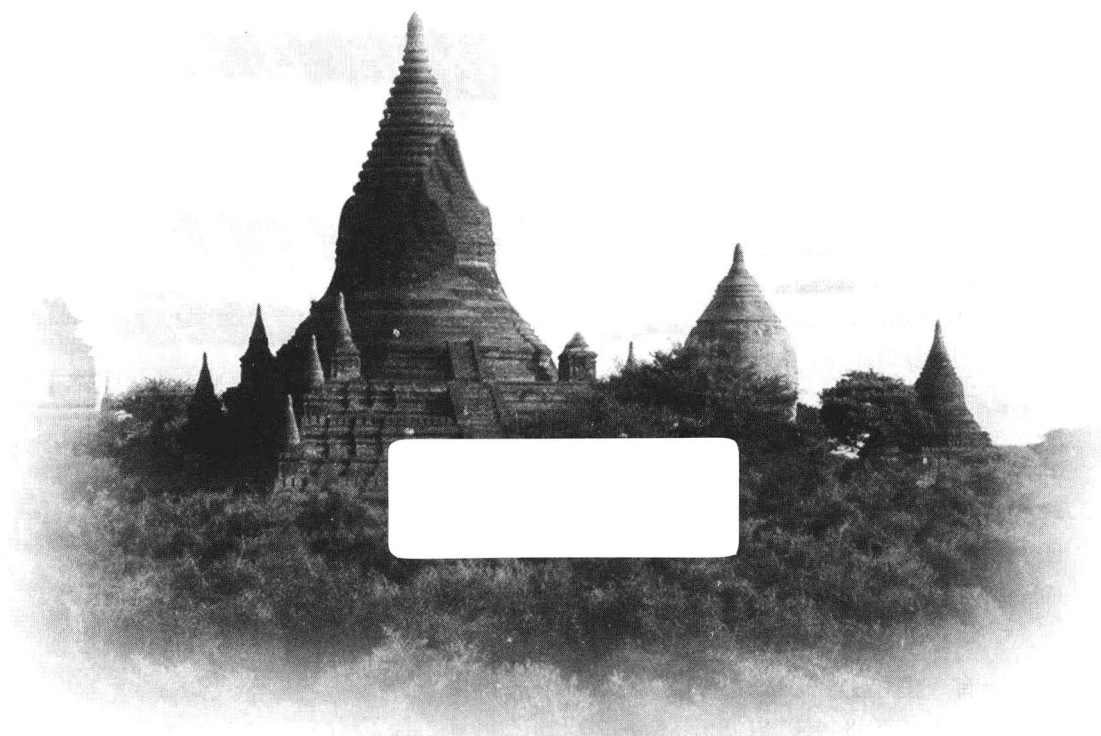
世界图书出版公司

国家级教学成果二等奖系列教材
亚非语言文学国家级特色专业建设点系列教材

မြန်မာစာပေလက်ရွေးစင်

缅甸现当代文学作品选读

尹湘玲◎编著

世界图书出版公司

广州·上海·西安·北京

图书在版编目(CIP)数据

缅甸现当代文学作品选读 / 尹湘玲编著. —广州: 世界图书出版广东有限公司, 2012.11

ISBN 978-7-5100-5310-8

I. ①緬… II. ①尹… III. ①緬語—閱讀教學—高等學校—教材 ②文學—作品綜合集—緬甸 IV. ①H421.94: I

中国版本图书馆CIP数据核字(2012)第238757号

缅甸现当代文学作品选读

策划编辑: 刘正武

责任编辑: 程 静

出版发行: 世界图书出版广东有限公司

(广州市新港西路大江冲25号 邮编: 510300)

电 话: 020-84451969 84459539

http: //www.gdst.com.cn E-mail: pub@gdst.com.cn

经 销: 各地新华书店

印 刷: 湛江日报社印刷厂

版 次: 2012年12月第1版 2012年12月第1次印刷

开 本: 787mm × 1092mm 1/16

字 数: 350千

印 张: 23.25

ISBN 978-7-5100-5310-8/H·0790

定 价: 48.00元

版权所有 侵权必究

咨询、投稿: 020-84460251 gzlzw@126.com

前 言

《缅甸现当代文学作品选读》为解放军外国语学院亚非语系主任、博士生导师钟智翔教授主持的国家级教学成果二等奖系列教材之一，也是国家外语非通用语种本科人才培养基地暨亚非语言文学国家级特色专业建设点建设教材。

本教材以缅甸现当代文学思潮的演进及文学运动、文学现象的消涨起伏为线索，选入缅甸富有代表性作家的34篇作品，编为30课。文学体裁以短篇小说、长篇小说(节选)、诗歌为主，作品基本以创作发表年代为序，同时兼顾选文的语言特点、文字难度、篇幅容量等进行编排。自20世纪80年代中期以来，缅甸文学尤其是小说创作进入了多元发展的新时期，无论作品内容、形式，还是风格、创作方法，较之前期文学都发生了显著变化，并日益朝着丰富、兼容的方向发展。因此，在篇目选择上适当加大了20世纪80年代以后作品的比例。兼收该时期不同艺术风格和语言特色的作品，能够使读者更全面、更客观地了解当代缅甸文学的最新发展概貌。

本教材每课内容由作品导读、作品原文、难点词汇注释、作家简介和练习几部分组成。其中作品导读重点介绍选文的内容要点、主旨及创作特色，帮助学生理解和领悟原文；作家简介主要包括作家的生平和创作道路、时代背景、重要著作及影响等；篇末附有思考与练习题。通过对本教材的学习，学习者可以开阔文学视野，提高文学鉴赏和阅读理解的能力。

本教材作为缅甸语专业本科教材，适合本科三、四年级“缅甸文学”课使用，计划课时为68学时。教师在教学中可以根据本校实际情况作适当调整。本教材亦可供具有中等缅语水平的自学者和文学爱好者阅读。

本教材在编选过程中，得到了解放军外国语学院亚非语系教材建设委员会、

亚非语言文学专业博士学位授权点以及中国出版集团世界图书出版广东有限公司的大力支持，在此谨表示诚挚的谢意。由于编者对缅甸文学研究有限，篇目选择未必适当，挂一漏万和谬误之处在所难免。恳请学界专家、同仁和广大读者不吝批评指正。

编者

2012年10月

于解放军外国语学院

မာတိကာ

၁။	မင်းလတ် (၁၉၃၁)	သိပ္ပံမောင်ဝ	1
၂။	ဘကြီးအောင်ညာတယ် (၁၉၃၁)	မင်းသုဝဏ်	9
၃။	သူ့မယား (၁၉၃၇)	ဇော်ဂျီ	16
၄။	လွဲသောအကြား (၁၉၃၃).....	ဦးဖိုးကျား	27
၅။	ခေတ်သစ်မြန်မာကဗျာ (က)	ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်	40
၆။	ခေတ်သစ်မြန်မာကဗျာ (ခ).....	ဒဂုန်တာရာ၊ ကြည်အေး	47
၇။	cဘ (၁၉၄၇)	မောင်ထင်	54
၈။	အမေတို့ အဖေတို့ (၁၉၄၈).....	ရွှေဥဒေါင်း	66
၉။	ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ညတစ်ည (၁၉၄၉).....	ဗန်းမော်တင်အောင်	81
၁၀။	မိုးဦးကျ (၁၉၅၁)	ကြယ်နီ	97
၁၁။	မုန်း၍မဟူ (၁၉၅၅)	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး	111
၁၂။	အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ပမာ (၁၉၅၈)	သိန်းဖေမြင့်	124
၁၃။	ထွက်ပေါက် (၁၉၅၉)	တက်တိုး	138
၁၄။	ဆည်းဆာ၏အားမာန်အလှ (၁၉၇၇).....	မောင်လွန်းကြင်	149
၁၅။	စွန့်ခွာရသည့်နေ့ညများ (၁၉၈၀).....	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်	165
၁၆။	ဘိုးဘိုးဦးဘဖိုး (၁၉၈၀)	သာဓု	178
၁၇။	စိတ္တဇည (၁၉၈၂).....	မိုးမိုး(အင်းလျား)	187
၁၈။	ခုန်ခုန်နှင့်မုန်မုန် (၁၉၈၄)	ချင်းတောင်ကင်းမောင်	196
၁၉။	နှလုံးသားတိုက်ပွဲ (၁၉၈၄)	ညိုမင်းဝေ	217
၂၀။	ရေခဲခြစ်နှင့်ရေခဲချစ် (၁၉၈၅)	မဆန္ဒာ	229
၂၁။	အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း (၁၉၈၅).....	ဂျူး	241
၂၂။	သုညနှင့်ကိန်းဂဏန်းများ (၁၉၈၉).....	တင်မောင်သန်း	255

၂၃။ စာကျွန် (၁၉၈၉)	ဖေမြင့်	274
၂၄။ ကာတွန်းဖတ်တဲ့အရွယ်က (၁၉၉၀).....	သိုက်ထွန်းသက်	284
၂၅။ အကာလမရဏ (၁၉၉၃).....	ဝင်းစည်သူ	296
၂၆။ လူ၏ကွန်တိုများ (၁၉၉၄)	သစ္စာနီ	308
၂၇။ နိဒါန်း၌ပင်မှားခဲ့သောအတွေ့အကြုံရှေ့အဆိုဝါဒီ၏ဆင်ခြေ (၁၉၉၆)	မြင့်သန်း	314
၂၈။ ကံ့ကူလက်လှည့် (၁၉၉၈).....	အောင်သင်း	323
၂၉။ ရီမုတ်ကွန်ထရိုး (၁၉၉၈)	နေဝင်းမြင့်	339
၃၀။ ငါးတန်အထီးကြီးတွေ (၂၀၀၀).....	ချစ်စံဝင်း	353
ကျမ်းကိုးစာရင်း		365

သင်ခန်းစာ(၁) မင်းလတ်

作品导读

德班貌瓦(1899—1942)是缅甸实验文学的代表作家之一，他以“貌鲁埃”为主人公创作了一系列“小说文章”，使用生动的新词和素朴的白描语言，将自己耳闻目睹的社会现实展现给读者。而《敏腊》(1931)的文体特点则不同于《貌鲁埃系列小说文章》，在《敏腊》中没有出现貌鲁埃这个人物，没有采用貌鲁埃的视角，而是作者直抒胸臆。它改变了小说的文体性质，消解了小说的故事性，而更接近于散文的抒情和广度。“敏腊”号渡轮的一次普通航程，浓缩了伊洛瓦底江沿岸美丽的自然风光，浓缩了历史沧桑，也浓缩了市井百态。一次航程隐喻人生的一个轮回，多么令人玩味！青山，白塔，崖壁，沙滩，绿色的田园，远离村落的寺庙，心无旁骛的修道者，见识狭隘又妄自尊大的放牛娃，那些曾经见证历史的辉煌又经历了战争摧折和风雨剥蚀而依然矗立的古佛塔，夕阳折射下不断变幻色彩由明渐暗的伊洛瓦底江水，这一幅景致的描写都寄托着作者忧国忧民的爱国情怀。再看“敏腊”号轮渡上，阶层不同、身份各异的乘客们以及他们各自不同的心态和言谈举止，他们所谈论的“国事”和“大米、稻谷的问题”，他们手中阅读的缅甸最早按照现代理念创办的《达贡》杂志和《太阳报》，每一个细节的描写都传达出强烈的社会符号和时代气息。“敏腊”号一次普通的航程承载了多么丰富的社会内容和文化内涵！

မင်းလတ်

သိပ္ပံမောင်ဝ

မင်းလတ်ကား မန္တလေးနှင့်ပြည် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သွားနေသော ကူးတို့သင်္ဘော၏ အမည်ဖြစ်၏။ မင်းလတ် ပြည်မြို့သို့ ရောက်သော အကြိမ်ပေါင်းလည်း များလှပေသည်။ မန္တလေး မြို့သို့ ပြန်၍ရောက်သော အကြိမ်ပေါင်းကိုလည်း မရေတွက်နိုင်။ ယခု မန္တလေးမှ ထွက်၍လာခဲ့သော အကြိမ်မှာလည်း ထိုမရေမတွက်နိုင်သော အကြိမ်ပေါင်းများစွာတွင် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဖြစ်

၏။ ထူးခြားသော အကြိမ်ဟူ၍ကား မဆိုနိုင်။

မန္တလေးမှ နံနက်စောစော ထွက်၍လာခဲ့၏။ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝစသော ရှေးအခါက ကျော်စောခဲ့ကြသည့် မြို့တော်ဟောင်းများတွင် ဆိုက်ကပ်၏။ တက်သူတက်၊ ဆင်းသူဆင်း။ ကူလီတစ်သင်းကလည်း သူငါးပါ ငါ့ငါးပါနှင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကြကုန်၏။

ထိုမှလွန်ပြန်လျှင် ရွာသစ်ကြီး၊ ကျောက်တစ်လုံး၊ ငဇွန်၊ မြင်းမူအစရှိသော ဝါထွက်ရာ ဆိပ်ကမ်းများတွင် ဆိုက်ကပ်ပြန်၏။ အချို့ကမ်းတွင် သင်္ဘောကပ်၍ ဆိုက်ရန် သမ္ဗန်ကြီးများ ရှိ၏။ အချို့တွင်ကား ကမ်းပါးတွင် ထိုး၍ ဆိုက်ကပ်ရလေသည်။ သင်္ဘောသည် ထိုကမ်းပါးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်္ဘောကုလားလေးယောက်သည် အသီးသီး သင်္ဘောပေါ်မှခုန်၍ ဆင်းကြပြီးလျှင် ကြိုးကြီးတစ်ချောင်းကို ကမ်းခြေသို့ ရေကူးကာဆွဲယူကြကုန်၏။ ရောက်လျှင် စိုက်ထားအပ်သော တိုင်တို့တွင် ချည်ကြ၏။ သင်္ဘောမှာလည်း ထိုကြိုးအားဖြင့် ကမ်းပါးသို့ ကပ်၍ သွားရလေသည်။

ကမ်းပေါ်တွင် သင်္ဘောအလာကို အတောင့်သား စောင့်စား၍ နေကြသော သူတို့မှာလည်း ဆူညံလျက်ပင်။ ကူလီတွေကမရှား။ အပျော်အပါး လာရောက်ရှုစားသူတွေကလည်းရှိ။ အသိမိတ်ဆွေတို့အား လာရောက်ကာ ပို့ကြသူ ကြိုကြသူတွေကလည်း အများ။ သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းတွင် ကပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တက်မည့်သူတွေကလည်း တိုး၍တက်ကြ။ ဆင်းမည့်သူတွေကလည်း တိုး၍ဆင်းကြ။ ရေထဲကျမှာကို စိုးရ။ ပျော်စရာလည်း မကျတကျ။

ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ကို ရှုမျှော်၍ လာပြန်လျှင်လည်း သာယာတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ တောင်ထိပ်တောင်ကုန်းကလေးတွေကို လည်းကောင်း၊ စိမ်းလန်းလျက်နေသော ယာခင်းများကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်တွေအပေါ်တွင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး စေတီတော်ကလေးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးယိုယွင်းအိုမင်းလျက် နေကြသော စေတီတော်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သဲအတိပြီး၍ ပျော်ကြီးပျော်ချင်စဖွယ် ကောင်းလှသော သောင်ပြင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တောင်ကမ်းပါး၊ တောင်ဖြတ်ကြီးတို့ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရလျှင် မည်သူ စိတ်မချမ်းမြေ့၊ စိတ်မကြည်နူးဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

မြစ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်တွင် ရေသောက်ရန်လာကြသော နွားအုပ်ကြီးအပေါ်၌ မင်းလုပ်ကာ နေကြသော နွားကျောင်းသားကလေးတို့မှာလည်း မိမိတို့အနီး၌ သင်္ဘောဖြတ်သွားသည်ကို မြင်ကြရလျှင် စိတ်ပျော်သလိုလို၊ ဘာလိုလိုဖြစ်၍ ခုန်ပေါက်ကာ ကပြလိုကပြ၊ လက်တွင်ကိုင်၍ ထားသော အဝတ်စလုံချည်စုတ်တို့ကို လှုပ်ပြလိုလှုပ်ပြ၊ အော်ပြီး နှုတ်ဆက်လို နှုတ်ဆက်။ ပျော်စဖွယ်လို။ ထိုနွားကျောင်းသားတို့၏ စိတ်တွင်ကား မိမိတို့အနားမှ ဖြတ်၍ သွားသော သင်္ဘောမှာ ဘယ်နေရာကလာ၍ ဘယ်နေရာသို့ သွားသည်ကိုမသိ။ မန္တလေးနှင့် ပြည်သို့ သွားသော ကူးတို့သင်္ဘောဟူ၍ကား သိချင်သိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုမန္တလေး၊ ပြည်မြို့တို့သည် မိမိ

တို့နှင့် မည်မျှကွာဝေးသည်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုမြို့တို့သည် မည်မျှ ကြီးကျယ်ကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ မီးရထား မော်တော်ကားတို့ ပြည့်နှက်လျက် နေသည်ကို လည်းကောင်း အနည်းငယ်မျှ သိရှာမည်မဟုတ်။ သိလည်းမသိလို။ မိမိ၏ နွားအုပ်တွင် မင်းလုပ်၍ နေသည်ကိုပင် ကျေနပ်လှလေသည်။ သွေးတကြီးကြီးနှင့် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ဂုဏ်လုပ်၍ နေကြလေတော့သည်။

ထိုနွားကျောင်းသားတို့အပြင် ကမ်းပါးအနီး တောင်ထိပ်များပေါ်တွင် ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းတလေကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ ထိုကျောင်းများ အနီးအနားတွင် ရွာလည်းမရှိ၊ လူသူ မနီးသော တောင်ထိပ်ပေါ်၌ တစ်ကိုယ်တည်း တရားအားထုတ်ရန် ထွက်၍လာကြသော ရဟန်း၊ ရသေ့၊ သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ရေအတွက်ကား ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုပင် အမှီပြု၏။ အားထား၏။

ထိုကျောင်းကလေး အသီးသီးတို့တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူကြသော သူတော်သူမြတ်တို့ ကား ထိုကူးတို့သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါ၍လာကြသောသူတို့မှာ မည်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ မည်သို့သွားကြသည်ကိုလည်း အမှုမထား။ ဤသင်္ဘောသွားသောအချိန်ကား မည်သည့်အချိန်ပေတည်း စသည်ဖြင့်သာ အမှတ်ထားပေလိမ့်မည်။ ဤသင်္ဘော ဧရာဝတီ မြစ်ကြောစုန်သွားတိုင်း တစ်ရက်၊ တစ်ရက်ကုန်လွန်သွားပေသည်။ ထိုရက်တို့ကား ပြန်၍ မလာ။ လူတို့၏ အသက်သာလျှင် သေရက်သို့ နီးလာပြီတကား။ မည်သည့်အရာမျှ မမြဲပါတကား။ အနိစ္စပါတကား စသည်ဖြင့် တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းကာ ကျန်ရစ်နေရာကြကုန်၏။

“မင်းလတ်”လည်း စုန်မြဲတိုင်း စုန်၍လာခဲ့၏။ မြင်းခြံသို့ မိုးချုပ်မှ ရောက်လေသည်။ မြင်းခြံ၌ တစ်ညအမောဖြေ၏။ ခရီးဆက်လက်၍ သွားမည့်သူတို့အနက်လည်း မြို့ပေါ်သို့ တက်၍ လည်လိုသည်။ မြင်းခြံရှိ အသိမိတ်ဆွေတို့ကလည်း ဆင်းလာပြီးလျှင် နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်လည်း မရှား။ ညဉ့်နက်လျှင် အိပ်ကြပြန်၏။

နံနက်မိုးမလင်းမီ မြင်းခြံမှထွက်၍ လာခဲ့ပြန်၏။ နေ့ခင်းတွင် ညောင်ဦးသို့ ရောက်၏။ ညောင်ဦးရောက်သည်မှ ပုဂံလွန်သည်တိုင်အောင် မိုင်ပေါင်းလေးငါးမိုင်ခန့်ရှိ၏။ သင်္ဘောပေါ်မှ နေ၍ဖူးရသော စေတီတော် ပုထိုးတော်တို့ကား မရေတွက်နိုင်ပြီ။ ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပျက်စီးနေကြသည်လည်း ရှိ၏။ အစိုးရကျောက်စာဌာနမှ ပြုပြင်ထားသည်တို့လည်း မရှား။

အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သားတို့ တည်ထားခဲ့သော ရွှေစည်းခုံစေတီတော်မြတ်မှ စ၍ များလှစွာသော စေတီပုထိုးတော်တို့ကို ဖူးမျှော်၍ မကုန်နိုင်၊ အရှုံးပေးရ၏။ သည်မှာကား အာနန္ဒာ၊ ထိုမှာကားရွှေဂူကြီး၊ ထိုအနီးကား သဗ္ဗညု၊ ထိုရှေ့ကား စူးဠာမဏိ၊ ထိုကျွေတွင်ကား လောကနန္ဒာ၊ ထိုထိုသော ဘုရားတို့ကား ဓမ္မရံကြီး၊ ဓမ္မရာဇိက၊ မင်္ဂလာစေတီ အစရှိသဖြင့် များလှထွေထွေ ရေတွက်၍ပင် မကုန်နိုင်။

ထိုထိုတစ်ဝိုက်တွင် ထီးကြီး၊ နန်းကြီး၊ မြို့ကြီး၊ ပြကြီးတို့ ထွန်းကားခဲ့ပေပြီ။ ကာလကြာ

သော် ထိုထိုတစ်စိုက်မှာပင် ထိုထီးကြီး၊ နန်းကြီး၊ မြို့ကြီး၊ ပြကြီးတို့ ပျက်စီးယိုယွင်းခဲ့ကြပေပြီ။

ထိုပုဂံကမ်းပေါ်တွင် မားမားစွင့်စွင့် မြင့်မြင့်စောက်စောက် ကျောက်အုတ်တို့ဖြင့်ပြီးသော စေတီပုထိုးတို့ကား ကူးတို့သင်္ဘောကလေးဖြတ်၍ သွားသည်ကို အမှုမထား၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာတော်ကြီးမားစွာနှင့် တည်နေတော်မူကြကုန်၏။ ထိုစေတီပုထိုးတော်ကြီးတို့ကား ပုဂံပြည်ကြီး စည်ကားကြီးကျယ်သည်ကိုလည်း ကြိုတော်မူခဲ့ကြပေပြီ။ ထို့နောက် တရုပ်ပြေးမင်းလက်ထက် တရုပ်စစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာသည်ကိုလည်း ကြိုတော်မူခဲ့ကြပေပြီ။ ထိုတရုပ်စစ်ကို ခုခံကာကွယ်ရန် မိမိတို့နှင့်အတူ တည်ထားခဲ့သော စေတီပုထိုးတို့ကို ဖျက်ဆီး၍ မြို့ရိုးခံတပ်ကြီး တည်လုပ်သည်ကိုလည်း ကြိုတော်မူခဲ့ကြပေပြီ။ မိမိနှင့် ဖွားဘက်တော် ဖြစ်ကြကုန်သော စေတီပုထိုးတော်များ မိုးလေဝသအတွက် ပျက်စီးကြကုန်သည်ကိုလည်း ကြိုတော်မူခဲ့ကြပေပြီ။ မိမိတို့သာလျှင် ကျန်တော့၏။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အမြဲတည်မည် မဟုတ်။ တစ်နေ့နေ့၌ အမှန်ပျက်စီးရပေဦးမည်။ မိမိသာမဟုတ်၊ လောကတွင် မြင်မြင်သမျှ လူသူသတ္တဝါ အရာဝတ္ထုတို့လည်း ပျက်စီးကြရမည်သာတည်းဟူ၍ မဆိုကြသော်လည်း ဆိုတော်မူကြဘိသို့ မတုန်မလှုပ် ကျန်ရှိရာတော်မူကြကုန်၏။

သင်္ဘောလည်း တစ်နေ့လုံး စုန်မြဲတိုင်း စုန်၍လာခဲ့၏။ နေမင်းလည်း ညနေ ခြောက်နာရီအချိန်ရောက်လျှင် နီသောအရောင်တို့ကိုလွှတ်၏။ ထိုနီသော အရောင်တို့ကား ဧရာဝတီမြစ်ကြောပေါ်သို့ ကျလျှင် မြစ်တစ်မြစ်လုံး နီနီရဲရဲကြီးနေပေ၏။ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အတန်ကြာလျှင် နေမင်းသည် အနောက်ရိုးမတောင် အကြားသို့ ဝင်၍သွား၏။ အလင်းရောင်လည်း ပျောက်၍သွား၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးလည်း နီရာမှ ဝါ၊ ဝါရာမှ ခရမ်းရောင်၊ ခရမ်းရောင်မှ အပြာ၊ အပြာမှ အနက်ရောင်သို့ ကူးပြောင်း၍ သွားတော့သတည်း။ သင်္ဘော၌ မီးထွန်းကြရ၏။

အတန်ကြာလျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထိန်ထိန်လင်းလင်း ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင် ဓာတ်မီးရောင်တို့ကို မြင်ရလေသည်။ အံ့ဩကာ လှမ်း၍ကြည့်ကြ၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးမြန်းကြကုန်၏။ ထိုတဝင်းဝင်းတပြောင်ပြောင်နှင့် နေသော ထိုနေရာကား ရေနံချောင်းမြို့ပေတည်း။ အဝေးက မြင်ရလျှင် သာကသာယာပါဘိ။ ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

မကြာမီ ရေနံချောင်းဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောဆိုက်၏။ အချိန်မရှိတော့သဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် တစ်ညစခန်းချရပြန်၏။ မြင်းခြံမှာတုန်းကကဲ့သို့ပင် ဆင်းသူကဆင်း၊ တက်သူကတက်၊ နှုတ်ဆက်ရန် လာသူတွေကလည်း မရှား။ နံနက်စောစော ရေနံချောင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် မကွေး၊ မင်းဘူး အစရှိကြသော ဆိပ်ကမ်းတို့တွင် အစဉ်အတိုင်း ဆိုက်ကပ်၍လာခဲ့၏။

သင်္ဘောအတွင်း၌ ပါလာသူတို့ကား မိမိတို့ရောက်လိုရာအရပ်၊ မိမိတို့ကိစ္စအမျိုးမျိုး၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့၏ အကြောင်းများကိုသာ ပြောဆို၍ လာကြကုန်၏။ စိတ်ကူး၍ လာကြကုန်၏။

အချို့မှာ အိပ်လျက်၊ အချို့ကား သားကလေး သမီးကလေးတို့ကို ချောနေ၊ ထမင်းဆိုင်

တွင် ထမင်းဝယ်၍ စားလာသူ လေးယောက်မှာ တိုင်းရေးပြည်ရေး ဆန်ရေးစပါးရေးတို့ကို ပြောကြားဆွေးနွေး၍ လာကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အနား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပိုးသင်္ကန်းဖြင့် ဦးခေါင်းတော်ကို အုပ်ကာ ကျိန်းနေရှာသော ဦးပဉ္စင်းကား အိပ်ပင်ပျော်နေသလော။ ထိုလူလေးယောက်၏ တိုင်းရေးပြည်ရေး အကြောင်းကိုပင် နားစွင့်ကာ ထောင်နေပါသလော။

ထိုပိုးသင်္ကန်းကိုယ်တော်၏ အနီး ကော်ဇောပေါ်၌ သီတင်းသုံးလာတော်မူသော ကိုယ်တော် ဦးပဉ္စင်းကလေးကား ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင်ပါသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို မြိန်ရှက်စွာ ဖတ်၍ နေရှာတော်မူပေ၏။ ထိုကိုယ်တော်နှစ်ပါးတို့၏ အနားတွင်ကား အဖိုးကြီးနှစ်ယောက် ခါးပြမှု အကြောင်း ပြောကြား၍နေကြလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ကပ်နေသော လူခပ်လတ်လတ် ခပ်ဝဝမှာကား မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်၊ မည်သူ့စကားကိုမျှ အရေးမလုပ်၊ စာရင်းစာအုပ် တစ်အုပ် အထဲတွင် ရေးသားထားသော စာရင်းများကိုသာလျှင် ရှင်းလင်း၍နေ၏။

ထိုလူ၏ နောက်ဖက်တွင် အလွန်တရာမှ ညစ်ထေးလှစွာသော လင်မယား နှစ်ယောက် သည်ကား ဖက်ဖြူလိပ်တစ်လိပ်စီဖွာကာ စကားမပြော၊ ဆေးလိပ်၏ အရသာကို ခံနေရှာကြကုန်၏။ အနားတွင်ကား သုံးလေးနှစ်၊ လေးငါးနှစ်အရွယ် သားကလေး သမီးကလေး သုံးယောက်မှာ ထမင်းအိုးတစ်လုံးမှ ထမင်းကျန်များကို လုယက်ကာ စားသောက်နေကြကုန်၏။ သူတို့ရှေ့နား အဝတ်သစ်အစားသစ်နှင့် သင်ဖြူးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူကား သူရိယ သတင်းစာကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး ဖတ်လျက်နေလေသတည်း။

နေဝင်၍ အလင်းရောင်ပျောက်လျှင် “မင်းလတ်” လည်း ပြည်မြို့ဆိပ်ကမ်း၌ ကပ်လေ၏။ လိုက်ပါလာသူတို့လည်း တစ်ယောက်မျှမကျန် ဆူညံစွာ သူထက်ငါ ဆင်းတဲ့၍ သွားကြကုန်၏။ အတန်ကြာလျှင် သင်္ဘောမှာ ဆိတ်ငြိမ်၍ နေတော့သတည်း။

(၁၂၉၃ခု သီတင်းကျွတ်လထုတ် ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်း)

ခက်ဆစ်များ

ကူးတို့သင်္ဘော (န) 渡轮
 ဆိုက်ကပ် (က) 停泊; 停靠
 ကူလီ (န) (旧)苦力, 短工
 ဆူညံ (က) 吵闹, 嘈杂
 ရှုမျှော် (က) 眺望, 遥望
 ပျက်စီးယိုယွင်း (က) 损坏, 毁坏, 腐烂

သောင်ပြင် (န) 平坦的沙滩
 တောင်ကမ်းပါး (န) 悬崖, 峭壁
 တောင်ဖြတ် (န) 悬崖, 绝壁
 မင်းလုပ် (က) 称帝
 နွားကျောင်းသား (န) 牧童
 သွေးတကြီးကြီးနှင့် (ကဝ) 骄傲地, 目空一切地

ဂုဏ်လုပ် (က) 吹嘘，夸耀
 သူတော်ကောင်း(သူတော်သူမြတ်) (န) 善人，好人，君子
 သီတင်းသုံး (က) (僧侶)挂搭，挂单，挂锡
 အနိစ္စ (န) [巴]无常；去世
 နှလုံးသွင်း (က) 铭记在心
 ဖရိုဖရဲ (ကဝ) 胡乱狼藉地，狼狽
 ပြိုကွဲပျက်စီး (က) 倒塌，崩溃
 ကျောက်စာ (န) 碑文，碑铭
 အနော်ရထာ (န) (帝王名)阿奴律陀
 ကျန်စစ်သား (န) (帝王名)江喜达
 ရွှေစည်းခုံစေတီတော် (န) 蒲甘王朝阿奴律陀王建的著名古佛塔
 မားမားစွင့်စွင့် (ကဝ) 高高，高耸
 မြင့်မြင့်စောက်စောက် (ကဝ) 高耸地，陡峭地

လူကြွေသိက္ခာ (န) 庄重，端庄
 တရုပ်ပြေးမင်း(နရသီဟပတေ့) (န) (帝王名)那腊底哈勃德
 မြို့ရိုး (န) 城墙
 ဖွားဖက်တော် (န) 陪伴者
 မိုးလေဝသ (န) 气象，气候
 လူသူ (န) 人们，大众
 သတ္တဝါ (န) 动物
 အရာဝတ္ထု (န) 物；物质；东西；事物
 ဓာတ်မီး (န) 电灯
 တိုင်းရေးပြည်ရေး (န) 国家事务
 ကျိန်း (က) (僧、罗汉、佛等)睡
 သင်္ကန်း (န) 袈裟
 မြိန်ရှက် (က) 津津有味
 ညစ်ထေး (နဝ) 心情烦恼；面色不悦；脏
 သူရိယ (န) [巴]太阳

စာဆိုအတ္ထုပ္ပတ္တိ

သိပ္ပံမောင်ဝ (၁၈၉၉-၁၉၄၂)

အမည်ရင်း	-	ဦးစိန်တင်
မိဘအမည်	-	ဦးအုန်းရွှေ+ဒေါ်ဒေါ်သစ်
မွေးသက္ကရာဇ်	-	၁၈၉၉ ခု၊ ဇွန်လ ၅ရက်
မွေးဖွားရာဒေသ	-	မော်လမြိုင်မြို့၊ မုပွန်နတ်ကျွန်းရပ်
ကလောင်အမည်ခွဲများ	-	ခေတ်စမ်းမောင်၊ ဂုဏ်မက်သူ၊ တင်တင်ထွေး၊ ရန်ကုန်သိန်းဖေ၊ မောင်လူအေး

ကိုယ်ရေးဖြစ်စဉ်

၁၉၀၅ခုနှစ်ခန့်မှ ၁၉၁၉ခုနှစ်ထိ မော်လမြိုင် မုပွန်ရပ် ဆရာဦးချစ်လှကျောင်းတွင် စတင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မောင်ငံရပ်ရှိ စိန်အောင်ဂတ်စတား အက်စ်ပီဂျီ (S.t. August

-tine's Society for the Propagation of the Gospel) သာသနာပြုကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ သတ္တမတန်း အောင်မြင်သည်အထိ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီးနောက် အဋ္ဌမတန်း ရောက်သောအခါ မဟာဗုဒ္ဓဃောသကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ပြည့်နှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို မြန်မာဘာသာနှင့် ပါဠိဘာသာတို့တွင် ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၁၉၂၁မှ ၁၉၂၃ထိ ဗဟန်းကြားတောရနှင့် သရက်တောကျောင်းတိုက်တို့ရှိ ဗဟိုနေရှင်နယ် အမျိုးသားကျောင်းများတွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၂၃ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သပိတ်လှန်ပြီးသောအခါ ကောလိပ်သိပ္ပံ ကျောင်းတွင် ဥပစာဝိဇ္ဇာ အောက်တန်းကျောင်းသား (အိုင်အေဂျူနီယာ) အဖြစ် ပညာသင်ကြား ခဲ့သည်။ ၁၉၂၄ခုနှစ်တွင် အိုင်အေအထက်တန်း စာမေးပွဲကို မြန်မာဘာသာအတွက် ပထမဆု ရသူတို့ကို ချီးမြှင့်သည့် သာဒိုးအောင်ဆုတံဆိပ်နှင့် ပါဠိဘာသာပထမဆုရသူအား ချီးမြှင့်သည့် ကောလိပ်ပါဠိဆုတံဆိပ်တို့ကို ရရှိအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ တစ်လ(၂၀/-) နှင့် နှစ်နှစ်ချီးမြှင့်သည့် ဆုငွေရရှိခဲ့သည့်အပြင် နှစ်နှစ်စေ့သောအခါ နောက်ထပ် တစ်လ (၂၅/-)ဖြင့် အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့ငွေပါ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ခုနှစ် ဘီအေ စာမေးပွဲတွင် မြန်မာ ဘာသာ၌ ပထမတန်း ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်၍ ဒယ်လီဂျမ်ရှယ်ဂျီနယ် ဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ ထို့နောက် ပါမောက္ခ ဦးဖေမောင်တင်၏ ကြီးပမ်းချက်ဖြင့် မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းသို့ ထိုနှစ်တွင် တစ်ဦးတည်းသော စာသင်သား အဖြစ် တက်ရောက် စာသင်ကြားခဲ့ရာ ပထမတန်းကို ပထမအဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယူနီဘာစီတီ ကောလိပ်သိပ္ပံကျောင်း၌ မြန်မာ ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ ဆရာအဖြစ် စာသင်ရင်း အမ်အေ အတန်းကို ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇မှ ၁၉၂၉အထိ တက္ကသိုလ်ကျူတာဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ငါးလအကြာတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝန်ထမ်း အိုင်စီအက်စ် အဖြစ်ဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ် ခရိုက်ချပ်ချ် ကောလိပ် တွင် ပညာသင်ကြားခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၂၉ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ပြန်လာပြီးနောက် မော်လမြိုင် ဒိုင်းဝန်ကွင်းဆီဆုံရပ်နေ ပညာဝန်ထောက် ဦးချစ်စု၊ ဒေါ်သိန်းရင်တို့၏ ဒုတိယသမီး မလှသန်းနှင့် အိမ်ထောင် ပြုခဲ့သည်။ ကိုးလတာမျှ ပေါင်းသင်းခဲ့ရပြီး မလှသန်း ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

၁၉၃၂ တွင် ကျိုက်လတ်မြို့ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဦးစိုးကြီး၊ ဒေါ်ချစ်တို့၏သမီး မခင်မြင့်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သားတင်မောင်မြင့် (မောင်လူမွေး)၊ သမီးတင်မေမြင့်၊ တင်ဆွေမြင့်တို့ ထွန်းကားခဲ့သည်။

၁၉၂၉မှ ၁၉၄၂ထိ မြို့အုပ်၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ အရေးပိုင်၊ ဒုတိယအတွင်းဝန် စသည့်

ရာထူးဌာန အမျိုးမျိုးဖြင့် စစ်ကိုင်း၊ မိတ္ထီလာ၊ မင်းဘူး၊ ဟင်္သာတ၊ မြောင်းမြ၊ ဇလွန်၊
ညောင်တုန်း၊ ရန်ကုန် (အင်းစိန်)၊ စလင်း၊ ကျောက်ဆည်၊ ရွှေဘို၊ မန္တလေး စသော မြို့ပေါင်း
(၁၂)မြို့တို့၌ နိုင်ငံ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇွန်လ ၆ ရက် အင်္ဂါနေ့၌ ရွှေဘိုခရိုင် ကန့်ဘလူအရှေ့ ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ
ဂါးထာရွာ ဗိုလ်တံ၌ ဓားပြလူဆိုးတို့၏ အထင်မှား လက်လွန်မှုကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

သိပ္ပံမောင်ဝ ရေးသားပြုစုခဲ့သော ထင်ရှားသောစာအုပ်များမှာ ခေတ်စမ်းစာပေ အထွေထွေ၊
ခေတ်စမ်းပုံပြင်၊ ခေတ်စမ်းပုံပြင်များ (ခ) ခေတ်စမ်းဝတ္ထုများ၊ ခေတ်စမ်းရာဇဝင် ရေးရာများ၊
စာပေယဉ်ကျေးမှု၊ စစ်အတွင်းနေ့စဉ်မှတ်တမ်း၊ မှတ်တမ်းဝင်စာပေများ၊ လှအုံးမယ်ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထု
ဆောင်းပါးများ၊ သုံးပွင့်ဆိုင်ခေတ်စမ်းစာပေ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

လှေကျင့်ခန်း

- ၁။ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ “မင်းလတ်”ဝတ္ထုတိုကို မိုး၍ “မင်းလတ်နှင့် စာရေးသူအမြင်” ဟူသော ခေါင်း
စဉ်ဖြင့် ဆွေးနွေးတင်ပြပါ။
- ၂။ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ “မင်းလတ်”ဝတ္ထုတိုကို မိုး၍ မင်းလတ်ခရီးအတွေ့အကြုံတို့ကို သရုပ်ဖော်
ရေးဖွဲ့ထားပုံကို တင်ပြပါ။
- ၃။ “သိပ္ပံမောင်ဝသည် သူတိုင်းပြည်ကို၎င်း၊ သူ့လူမျိုးကို၎င်း ချစ်တတ်သူဖြစ်သည်” ဟု မှတ်ချက်
ချလျှင် ထိုမှတ်ချက်ကို သင်သဘောကျသလား၊ “မင်းလတ်”မှ အကြောင်းယူတို့ပြု၍ ဖြေပါ။
- ၄။ ပုဂံမြို့ဟောင်းရှိ ပုထိုးစေတီများကို မြင်သောအခါ သိပ္ပံမောင်ဝသည် မည်သည့် အကြောင်း
အချက်တို့ကို တွေးမိသနည်း။

သင်ခန်းစာ(၂) ဘကြီးအောင်ညာတယ်

作品导读

敏杜温(1909—2004)的短篇小说《昂大伯骗人》(1931)描写了在寺庙读书的孩子貌漆看到艺人昂大伯在雕刻一个象牙美人，非常喜欢。昂大伯开玩笑说：“你想要吗？拿一块钱来就给你。”天真的孩子信以为真，怀着幸福的憧憬把大人给的零用钱一分一分地攒着。一天，孩子看到区长大人在昂大伯处拿着已经成形的象牙美人不停地把玩，出钱要买。昂大伯屈于权势只好说：“区长您要，不给钱也没关系。过两天刻好了就给您送到府上。”无助的孩子听到这话难过极了，一病不起，弥留之际还喃喃地叨念：“昂大伯骗人！”故事看似简朴，却催人泪下。它生动地写出了孩子的天真无邪，以一个稚嫩的孩童的生命鞭笞上层社会的权势和黑暗。被这种腐朽、麻木的传统势力所毁灭的不仅仅是一个活泼、健康的生命，更是一颗真诚纯朴、充满真爱、向往美好未来的心灵。将这个故事置于殖民统治时期的缅甸社会背景下去品读，不难发现其更深层次的社会价值。

ဘကြီးအောင်ညာတယ်

မင်းသုဝဏ်

“အရှေ့ကျောင်းသား သူတောင်းစား၊ လည်ပေါ်ကျောင်းသား အကောင်းစား။ ကျောက်မီးသွေးမို့ မဲသကို၊ တို့ကျောင်းသားမို့ ရဲသကို၊ ဟေ့လာမောင်ရိုဝါး” ဟု အားရပါးရ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားလာကြသော ကလေးတစ်စုသည်ကား လည်ပေါ်ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့ကျောဘက် တင်းချလယ် တစ်ခွက်လောက် အကွာတွင် ချည်လုံချည်ကို ပြာတာကွင်းသိုင်း၍ သင်တိုင်းအင်္ကျီကို လျော့ရိလျော့ရဲဝတ်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် တစ်လှမ်းချင်းလာနေသော မောင်ချစ်သည် ဧဝံမေသုတ် ဧကံသမယံ-ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်လျက်ရှိ၏။ ဆေးတစ်အိုး ကျွမ်းလောက်အကြာတွင် အရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ပန်းပု

ဆရာကြီး ဦးအောင်ချာ၏ ကနားဖျင်းထဲ၌ ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများ ဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိမိသည်လည်း အကြောင်းကို သိလိုသောကြောင့် ပြေးသွားတိုးဝင်ကြည့်ရှု လေ၏။

ဦးအောင်ချာသည် ဆင်စွယ်မင်းသမီးရုပ်ကလေး တစ်ခုကို ထုလျက်ရှိ၏။ ထုလုပ်စ ဖြစ်၍ ရုပ်လုံးပေါ်ရုံမျှပင် ရှိသေးသော်လည်း အရုပ်ကလေးမှာ နွဲ့နှောင်း ဖြူဖွေး ချစ်စရာကလေး ဖြစ်ပေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ မောင်ထွေး၊ မောင်ခွေး၊ ဖိုးစ၊ ဖိုးလှတို့တစ်စု ထပြန်သွား လေ၏။ မောင်ချစ်ကား မြေပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်၍ ကွပ်ပျစ်ခါးပန်းတွင် မေးတင်ပြီးလျှင် အငေးသား ကြည့်လျက်ပင် ရှိသေး၏။

“ဘကြီးအောင်၊ ဒီမင်းသမီးရုပ်ကလေးကို ဘယ်သူပေးဘို့ ထုနေတာလဲဟင်” ဟု မျက်စေ့ ကလေး ပေကလပ်လုပ်၍ မေးလေ၏။ ဆောက်ပုတ်နှင့် ဆောက်ကလေးကို အသာချ၍ ဆောက် ပုံးထဲတွင် ဆေးလိပ်ကို စမ်းနေသော ဦးအောင်ချာက “ငါတူလိုချင်လို့လား။ ငွေ တစ်ကျပ် ယူ ခဲ့ယင် ဘကြီးပေးမယ် သိလား” ဟု အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်သောအခါ မျက်မှောင် ကြုတ်ယင်း ခေါင်းကုတ်လျက် “ငွေတစ်ကျပ် ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ပြားလဲ၊ ဘကြီးအောင်ရဲ့” ဟု မေးပြန်လေ၏။ ပန်းပုဆရာကြီးလည်း ဆေးလိပ်ကိုချ၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ထောင်ပြလျက် “ဆယ်ပြား၊ ဆယ် ပြား၊ ခြောက်ခါ၊ နောက်ပြီးတော့ လေးပြားထဲ၊ ပေါင်းခြောက်ဆယ်နဲ့ လေးပြား။ အဲသလောက်ကို တစ်ကျပ် ခေါ်တယ်၊ ကြားလား” ဟု ကလေးသူငယ်များကို ချစ်ခင်သော ဝါသနာရှိသည့်အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် ရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။ “ဖိငပြားပေးယင် ကျွန်တော် ဒီအရုပ်ကလေးကို တကယ်ပဲ ရမလား၊ နောက်တော့ မညာနဲ့နော် ... ဘကြီးအောင်” ဟု ပြောယင်း သျှောင်ဆံမြိတ်ကလေးကို ချာချာလည်အောင် ပတ်ရစ်လျက် အိမ်ရှိရာသို့ ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားသွားလေသည်။

မောင်ချစ်သည် နေ့လယ်ချိန် ကျောင်းတွင် မုန့်ဝယ်စားဘို့ရန် မိခင်ပေးလိုက်သော တစ်ပြား တစ်ပြားသော အသပြားကို မသုံးရက် မစွဲရက်ဘဲ အင်္ကျီသင်ပုန်းခေါင်းတွင် အပေါက်ငယ် ဖောက်၍ စုထားသည်မှာ ခြောက်ပြားမျှ ရလေ၏။ တစ်ထွာမျှကျယ်သော မိမိဝမ်းခေါင်း သမုဒ္ဒရာ အတွက်မူကား နေ့ဆွမ်းစားကုလားတက် ခေါက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးခေမာ ဝေသော ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးနှင့် ကျေနပ်ဖူလုံလျက်ရှိလေ၏။

ဆင်စွယ်ရုပ်ကလေးသည် တစ်နေ့တခြား သားနားကြော့ရှင်း၍ လာ၏။ သွားကလေးများ ပေါ်လှမတတ်ရှိအောင် ပြုံးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော အသွင်သည် အိပ်ပျော်နေသော ညအချိန် တွင်ပင်လည်း မောင်ချစ်၏ မျက်လုံးတွင်းမှ မထွက်။ ကြည့်ရဖန်များလေ အရုပ်ကလေးမှာ လှလှလေ လိုချင်စိတ်ပွားလာလေ ဖြစ်ရကား၊ တစ်နေ့မှ တစ်ပြားတစ်ပြားစုရသည်ကို အလွန် ဖင့်လေးကြန့်ကြာသည်ဟု သိလာလေ၏။ ပိုက်ဆံရလိုလွန်း၍ ဥပုသ်နေ့များကိုပင် စာသင်ရက် ဖြစ်ပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိ၏။ တစ်ပေါက်တစ်လမ်းက ဘယ်နည်းနှင့် ပိုက်ဆံရအောင်